

Микола Капінус

*курсант 1-го курсу факультету
підготовки фахівців для підрозділів
кримінальної поліції
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Дмитро Цуркаленко,
старший викладач кафедри
адміністративного права та процесу
адміністративної діяльності
підготовки фахівців для підрозділів
Національної поліції
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
підполковник поліції*

ПРОБЛЕМАТИКА АДМІНІСТРАТИВНО-ЮРИСДИКЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

У сформованому науковому уявленні про зміст поняття «адміністративна юрисдикція» міцно встановилася обґрунтована думка про те, що під цим правовим явищем слід розуміти передбачену законом діяльність з розгляду та дозволу органами публічної влади різноманітних звернень учасників адміністративно-правових відносин, що містять правову суперечку.

При цьому мова йде як про суперечки, пов'язані з некоректною реалізацією безпосередніх адміністративних (управлінських) функцій, що виявляються у «процедурах позасудового врегулювання деліктних і правомірних (неоспорюваних) відносин» [1, с. 5], так і про застосування органами виконавчої та судової влади у передбачених законом випадках заходів адміністративного при- йняття до фізичних та юридичних осіб [3, с. 5-9].

Уживаний термін «юрисдикція» утворений від поєднання латинських слів «jus» і «clicere» і перекладається як вирішення конфлікту або застосування влади, що підлягає встановленим правилам [6, с. 74-75].

По суті, це дозволяє в сучасній науковій літературі ототожнювати юрисдикцію з право-дозвільною діяльністю держави та громадськості [20, 23]. В цьому сенс адміністративна юрисдикція є свого роду правовим «продуктом» публічно-владної діяльності, заснованої на нормах адміністративного та адміністративно-процесуального законодавства України [3].

Така діяльність проявляється у реалізації адміністративно-юрисдикційних проваджень, порушених уповноваженими посадовими особами органів влади у зв'язку з відомими порушеннями встановлюваних державою адміністративно-правових заборон, розпоряджень чи дозволів із

боку найширшого кола учасників досліджуваних правовідносин [4]. Адміністративна юрисдикція поряд з адміністративною юстицією та адміністративними процедурами є невід'ємною частиною адміністративного процесу органів державної влади.

Відмінності адміністративної юрисдикції від двох інших перерахованих вище складових адміністративного процесу виявляються в тому, що адміністративна юстиція передбачає здійснення адміністративного судочинства при розгляді та вирішенні адміністративних справ, які «виникають з адміністративних та інших публічних правовідносин і пов'язані зі здійсненням судового контролю за законністю та обґрунтованістю здійснення державних чи інших публічних повноважень», а адміністративні процедури – не містять правових суперечок адміністративно-регламентовані дії вищевказаних органів влади та утворених ними установ щодо здійснення державних (муніципальних) функцій, зокрема у вигляді надання державних (муніципальних) послуг [2].

Правові основи здійснення адміністративно-юрисдикційних проваджень містяться у нормативних правових актах МВС. Насамперед до таких належать накази, які стверджують: перелік посадових осіб, уповноважених складати протоколи про адміністративні правопорушення та здійснювати адміністративне затримання; порядок прийому, реєстрації та дозволу заяв та повідомлень про адміністративні правопорушення; порядок проведення службової перевірки; організацію розгляду звернень громадян. [3]

Адміністративна юрисдикція поліції МВС – це державно-владна, регулятивна, правозастосовна діяльність, що здійснюється в адміністративно-процесуальній формі, яка полягає у позасудовому або досудовому розгляді справ про адміністративні правопорушення, застосування заходів адміністративно-правового примусу у позасудовому чи судовому порядку, а також вирішення юридичних конфліктів, зумовлених наслідками реалізації посадовими особами органів внутрішніх справ (поліції) своїх службових обов'язків та прав [1, 2].

Ефективність здійснення органами і підрозділами поліції адміністративно-юрисдикційної діяльності, безперечно, залежить від урегульованості у відповідних нормативно-правових актах процедурних моментів застосування заходів впливу, дотримання гарантій прав і свобод людини, правильності проведення юридичної оцінки інформації про правопорушення та аналізу конкретних юридичних фактів.

Адміністративна юрисдикція реалізується у межах трьох відповідних адміністративно-юрисдикційних проваджень, які здійснюються уповноваженими посадовими особами органів внутрішніх справ (поліції).

1. Безпалова, О. І. "Поняття, зміст та особливості адміністративно-юрисдикційної діяльності поліції." Police activity in Ukraine and European countries: modern standards and unification options: collective monograph.-Riga: Baltija Publishing, 2021.-P. 1-31, 2021.

2. Корнієнко, Максим Вікторович, Алла Георгіївна Пишна, and Анатолій Антонович Десятник. "Адміністративно-юрисдикційна діяльність поліції." (2021).

3. Вашенко, Світлана Сергіївна. "Завдання адміністративно-юрисдикційної діяльності Національної поліції України." 25 років становлення Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ: славетна історія та горизонти майбутнього: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф.(м. Суми, 21-22 лютого 2020 р.)/МВС України, Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ.–Суми: Видавничий дім «Ельдорадо», 2020.–С. 73-75, 2020.

4. Котова, Діана Миколаївна. Адміністративно-юрисдикційна діяльність Національної поліції України. Diss. Національний авіаційний університет, 2020.

Тетяна Коломоєць,
*декан юридичного факультету
Запорізького національного
університету,
доктор юридичних наук, професор,
член-кореспондент Національної
академії правових наук, України*

**ІНШОМОВНА СПРОМОЖНІСТЬ СПІВРОБІТНИКІВ
ЯК «ВИКЛИК ВОЄННОГО ЧАСУ» У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ
ЕФЕКТИВНОСТІ ПРЕВЕНТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ Й ОСНОВНІ
ПРІОРИТЕТИ ФОРМУВАННЯ ВІТЧИЗНЯНОЇ ПРАКТИКИ**

В умовах зміни пріоритетності різновидів діяльності органів публічної влади, із акцентом на їх релевантність викликам часу у період дії правового режиму воєнного стану в Україні, впровадження якого зумовлене зовнішньою збройною агресією, роль і значення їх превентивної діяльності не тільки не зменшується, а й навпаки актуалізується й набуває нового сенсу. Потреба адаптуватися до нових умов здійснення своєї професійної діяльності в цілому й реалізації превентивної функції як складової всього функціонального блоку такої діяльності зокрема вимагає від представників публічної влади активних дій щодо забезпечення своєї спроможності до професійної реалізації у період війни та повоєнної відбудови. Це у повній мірі має значення й по відношенню до правоохоронних органів, в т.ч. й щодо здійснення ними превентивної діяльності та в аспекті забезпечення кадрової спроможності останньої. Ефективність здійснення правоохоронної діяльності правоохоронних органів в цілому і кожного із них зокрема у відповідних умовах існування держави, поряд із іншими чинниками, залежить й від мовної спроможності їх співробітників. Міграція населення, в т.ч. й іноземних громадян на територію України для надання допомоги постраждалим особам, фіксації протиправних діянь агресора й підготовки документів для забезпечення захисту прав України у міжнародних інституціях, активізація співпраці правоохоронних органів з